

[Jens Thoft]

anden regering, så vi kan få renteaftgiften erstattet af en lavere fradragsværdi for renterne. Det er jo SF's målsætning, der bør indregnes i skattekortet ligesom alle mulige andre. Det er det, der ligger i SF's skattereform, og det glæder mig da, at hr. Skrumsager Skau forventer, at den vedtages. Vi skal behandle den umiddelbart efter nytår som noget af det første.

Men det er altså ikke – og det skal så være det sidste svar til hr. Skrumsager Skau – dobbeltmoralisk, når vi på den måde formindsker rentefradragsværdien, fordi det er da den måde, det bør løses på.

Glistrup (FP):

Overensstemmende med den indgåede aftale om finansloven 1990, bilag 7, side 2, linie 12-13, er Fremskridtspartiet forpligtet til at stemme for det foreliggende lovforslag. Så gør vi det selvfølgelig, når vi er nødt til det.

Når vi så nærmere skal begrunde det, kunne vi, hvis vi var besjælede af en sådan depression og sådant et mørksyn, sige det på den måde, at når vi altså ikke kunne få den nr. B 29-SF'er, vi elskede, så må vi elske den skatteminister, vi kan få. Så må vi gøre det.

Men jeg vil nok sige noget mere positivt om det. Jeg vil endda sige det så kraftigt, at af samtlige de afstemninger, Folketinget har foretaget hidtil i 1989, er den lykkeligste afstemning overhovedet den afstemning, som vi nu skal i gang med, som virkelig vil betyde fremskridt og fremgang for Danmark.

Man har talt om, at det ødelægger samfundets økonomi. Det ville selvfølgelig være trist, hvis det gjorde det. Men først og fremmest er samfundet altså ikke andet end de enkelte danskere, og det gavner de enkelte danskeres økonomi. De kan komme til at bruge mere. Det er godt. Navnlig er de, som er ramt af, at de ikke kan bruge noget på grund af den lov, som vi nu ophæver, jo dem, der er belastede af renter, typisk vældig store renter. De, der kun har renter, skal vi sige på 2.000 kr. om året, og måske skal betale 400 kr. i renteaftgift, klarede det nok, men de, der sidder i socialt svære forhold, hvad enten det skyldes sygdom, korrupsion eller andet, og har store renteforpligtelser, er virkelig dem, som det hjælper mest. Derfor er det en socialt fornuftig lov.

Når vi så begynder at kigge på samfundsøkonomien, er der den tillægsgevinst, at det, som vi

nu vedtager, er vældig godt og sundt for samfundsøkonomien. For det, dansk samfundsøkonomi trænger til, er, at der bliver produceret noget mere, bliver noget mere at sælge til udlandet. Det er selvfølgelig i sig selv altid godt, når den private sektor styrkes på den offentlige sektors bekostning, men det er særlig godt, når det er initiativrige mennesker – og det jo stort set dem, som har rodet sig ud i for store renteudgifter, når man ser væk fra dem, der har haft megen social modgang – som den gruppe, der har været plaget af denne renteaftgift, der får lettere ved at kunne klare sig igennem. Derfor er det det samfundsøkonomisk rigtige sted, det hjælper. Det er det blandt samtlige de forslag, som indgår i finanslovaftalen, som hjælper de rigtige mennesker mest målrettet.

Det vil altid være således, når man laver en skattelettelse, at der vil være nogle steder, hvor man hjælper godt samfundsøkonomisk. Så må man tage med, at der af skattetekniske og lovtekniske grunde vil være nogle, som det måske ikke er så vigtigt at hjælpe ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt. Men samfundsøkonomisk er de mennesker, der hjælpes af denne lovvedtagelse, de rigtige mennesker, vi får hjulpet. Det er jo først og fremmest ungdommen, vi får hjulpet. Men kan jo stort set sige, at det typiske menneskes forløb er, at man er nettodebitor, til man bliver 42½ år, og så har man afdraget, konsolideret sig osv., og så bliver man nettokreditor resten af sit liv.

Det er trods alt ungdommen, vi skal bygge Danmark videre på. Denne skat er mere målrettet til at ramme ungdommen end nogen som helst anden skat. Derfor er det også ganske klart, at det er samfundsøkonomisk det rigtige at afskaffe den.

Så vil jeg dog gerne – for nu at knytte min slutning til det, jeg begyndte med – fremhæve, at skulle man have valgt imellem SF's forslag, som havde den fordel, at man reddede 1987, og nærværende forslag, som har den fordel, at man – sammenlignet med SF's forslag – redder 1989 og helt frem til verdens ende, eller hvor lang tid nu denne alligevel var blevet stående, er det immervæk en bedre, en mere vidtrækkende, mere fremtidsrettet og derfor mere inspirerende og motiverende måde at gøre det på, som skatteministeren har forslået det. Så det vil være med den største glæde, at vi støtter skatteministeren med det forslag, han her har fremsat.